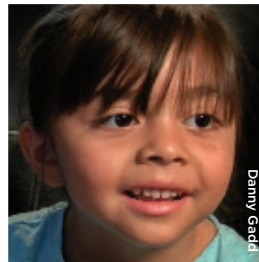

Ai là người thân cận của tôi?

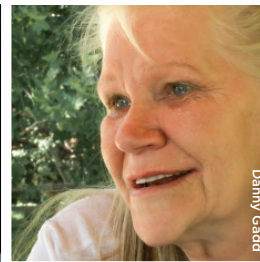
Bộ mặt nghèo khổ tại Tiểu bang Washington

Stephen Brashair

Danny Gaddi

Danny Gaddi

A Pastoral Letter from the Catholic Bishops of the State of Washington

Ngày 17 Tháng Mười Một, 2016

“Tôi muốn một Giáo Hội nghèo và phục vụ người nghèo ... Họ có nhiều điều để dạy chúng ta ... Chúng ta cần để mình được họ phúc âm hóa ...”

— Đức Thánh Cha Phanxicô, Evangelii Gaudium, 198

Bộ Mặt Nghèo Khổ

Nghèo khổ có một khuôn mặt. Khuôn mặt đó là một đề tài rất cần được bàn thảo và là vấn đề rất cần được giải quyết. Nghèo khổ mang gương mặt con người. Đó là gương mặt của Linda, một người từng thất nghiệp và phải nuôi sống gia đình, không biết làm thế nào có được bữa ăn sắp tới cho các con của mình. Nhiều khi bà đã phải cho màu thực phẩm vào trứng, để bữa cơm của các con bớt đơn điệu. Linda bị ung thư giai đoạn 4, và việc bà hạn chế đi khám bệnh đúng kỳ hạn lại gia tăng biến động đáng lo ngại vào tiền lương bệnh vốn đã xấu của bà. Linda là một người đã từng tranh đấu cai nghiện ma túy và cuộc sống lang thang, hiện bà đang giúp nuôi nấng các cháu nội ngoại của mình.

Khi dừng lại và nhìn khuôn mặt nghèo khổ, chúng ta nhận ra “người nghèo” chẳng phải xa lạ. Họ là những anh chị em của chúng ta, thuộc gia đình nhân loại chúng ta. Những người đang sống trong các thành phố và thị trấn thiếu những nhu cầu thiết yếu nhất của cuộc sống - thực phẩm, nhà ở, chăm sóc căn bản về sức khỏe và cơ hội học hành - nhắc chúng ta nhớ rằng: khi những người thân cận của chúng ta đang đói, lạnh, đau ốm và không được chuẩn bị để có thể tham gia đầy đủ vào đời sống cộng đồng, thì đó chính là một thách đố rất lớn về kinh tế. Đói ăn, sống lang thang, bệnh tật và tan vỡ những ước mơ đang làm đảo lộn những mối dây liên kết chúng ta với nhau, những mối dây góp phần tạo nên sự an bình và ổn định của người dân. Là những người tín hữu, mối tương quan của chúng ta với Thiên Chúa đưa chúng ta bước vào mối tương quan với mọi người, và những khó khăn của mọi người đều mời gọi chúng ta hãy chia sẻ hồng ân tình yêu chúng ta đã được Thiên Chúa rất mực thương yêu và giàu lòng thương xót ban cho.

Là những người lãnh đạo tinh thần các tín hữu Công Giáo tại Tiểu bang Washington, chúng tôi, các giám mục, đã dành năm qua để lắng nghe tiếng nói của những người thân cận với chúng ta đang sống trong nghèo khổ. Cũng như Linda ở Giáo phận Yakima, họ cũng đã chia sẻ một cách trung thực và cởi mở những câu chuyện của mình về tình trạng đói ăn, sống lang thang và đau khổ. Chúng tôi đã nghe những câu chuyện đau khổ của những bà mẹ như Karla ở Giáo phận Spokane, chị nói: “Mỗi ngày là một cuộc chiến đấu.” Con gái 11 tuổi của chị còn rất nhỏ khi chị chia tay chồng vì anh ta là kẻ vũ phu, còn bây giờ con gái chị học lớp bốn mà lúc nào cũng cầu kinh. Việc một mình nuôi bốn con thật khó khăn đối với Karla, hiện nay chị và các con đang sống lang thang và thường xuyên phải ngủ trong xe. Chị vẫn phải bán máu để có tiền mua thức ăn; có lần một trong số các con của chị bị bệnh, chị không còn tiền mua thuốc và đã ăn cắp một ít thuốc Tylenol. Kết quả là, chị bị cảnh sát ghi

vào hồ sơ, chị lo lắng rồi đây sẽ chẳng có ai dám thuê chị và lo âu tương lai con cái chị sẽ ra sao.

Chúng tôi đã nghe những câu chuyện của anh chị em di dân, người thì có giấy tờ, người thì không, như chị Sophia, làm việc ở nông trại. Chị kể mình tự chữa bệnh ở nhà và mua thuốc không cần toa để trị căn bệnh nặng đến nỗi phải vào phòng cấp cứu. Sau khi xuất viện, chị nhận được hóa đơn điều trị \$14,000, và vì không có bảo hiểm nên chị không biết mình sẽ trả tiền hóa đơn như thế nào nữa. Sophia nói lên mối quan tâm đối với những người khác cũng lâm vào hoàn cảnh tương tự, mặc dù chị và gia đình vẫn đang phải đương đầu với những khó khăn của mình.

Nhiều người chúng tôi gặp từng chịu những ảnh hưởng tiêu cực khi sống lang thang trên đường phố. Jonathan ở Tổng giáo phận Seattle, vốn sinh trưởng trong một gia đình trung lưu, được học hành và có một chỗ làm tốt nhưng công việc sa sút vì cuộc suy thoái. Anh bắt đầu sử dụng ma túy và rượu rồi mất việc đã làm trong 11 năm. Anh từng tỉnh ngộ và kiếm nhà ở nhưng rồi lại mất nhà khi bắt đầu lại sử dụng ma túy. Bị gia đình từ bỏ, chẳng còn bạn bè, tiền bạc, anh sống lang thang trên đường phố Seattle. Anh nói với chúng tôi: “Tôi chẳng hiểu làm thế nào một người có xuất thân như tôi lại có thể trở thành kẻ vô gia cư.”

Nghèo khổ mang một khuôn mặt, và cũng có một tiếng nói. Nhưng tiếng nói này thường không thể vang thấu qua bức tường của sợ hãi, ngộ nhận và định kiến gây cách biệt giữa những người nghèo và chúng ta là những người đang sống đầy đủ. Tiếng nói của nghèo khổ có thể bị át mất hoặc bị làm ngơ tại các phòng họp của chính quyền, nơi đang vang lên những đòi hỏi hợp pháp về trợ cấp. Tại những phiên họp điều trần, chúng tôi nghe được “tiếng kêu của người nghèo” (Thánh vịnh 34). Chúng tôi viết thư mục vụ này gửi đến tất cả những người thành tâm thiện chí và các nhà lãnh đạo chính trị vì chúng tôi đã nghe trong tiếng nói của người nghèo có lời van xin lòng thương xót và niềm khát khao được tham gia trọn vẹn vào đời sống cộng đồng. Suy nghĩ về những gì đã được nghe, chúng tôi nhận thấy nhu cầu khẩn thiết phải hành động để giảm bớt tình trạng khổ đau đã thành dịch họa tại mỗi thành phố, thị trấn và cộng đồng dân cư trong tiểu bang chúng ta.

Vai trò và trách nhiệm của Cộng đồng Công Giáo

Đức Thánh Cha Phanxicô mong muốn chúng ta được Phúc âm hóa từ những người đang sống nghèo khổ, và trong những cuộc họp lắng nghe điều trần, chúng tôi biết chính những người đang sống trong nghèo khổ thực sự “có nhiều điều dạy chúng ta.” Trong những cuộc thảo luận, chúng tôi biết được một sự thật đáng buồn là nhiều người chỉ biết chấp nhận cuộc sống bất an và đau khổ như một lẽ đương nhiên trong cuộc sống hằng ngày. Và thật đáng kinh ngạc, chúng tôi cũng nhận ra có nhiều người -nếu không nói là hầu hết- đang sống cảnh cùng cực lại áp ủ niềm khao khát mạnh mẽ giúp đỡ những người khác cũng đang sống cảnh khó khăn như mình.

Những câu chuyện của họ chúng tôi được nghe đã khiến chúng tôi

phải tự hỏi mình: Nếu xác tín vào niềm tin mình tuyên xưng, chúng ta sẽ đáp ứng như thế nào trước biết bao người thân cận không được chia sẻ phúc lợi từ sự thịnh vượng kinh tế của tiểu bang chúng ta? Do có những tác động rất đa dạng và phức tạp về xã hội và kinh tế đang đối với những người sống trong cảnh nghèo khổ, đâu sẽ là phương cách hiệu quả nhất nhằm giúp họ được bớt phần đau khổ? Để trả lời những câu hỏi này và nhiều vấn đề khác liên quan đến tình trạng nghèo đói, vô gia cư và thất nghiệp triền miên, cần phải có lương tâm đúng mực. Là người Công Giáo, chúng ta có nghĩa vụ đạo đức phải lên tiếng nói của lương tâm dưới ánh sáng của Kinh Thánh và của giáo huấn Công Giáo, đồng thời phải trực tiếp hành động thể hiện sự quan tâm đối với anh chị em của mình. Chúng ta phải làm điều gì đó cho “người bé mọn nhất” trong chúng ta, đó là một lời kêu gọi không thể hiểu khác được của Tin Mừng đối với các môn đệ của Chúa Giêsu (Matthêu 14:16; 22:37-40; 25:31-46; Gioan 13:34; 1 Gioan 4:21). Chúa Giêsu bảo đảm người bé mọn nhất trong chúng ta, được Người coi là những người có phúc, rằng Nước Trời thuộc về họ (Luca 6:20). Và qua lời Chúa nói với một quan chức giàu có, Người bảo đảm với chúng ta rằng: khi chúng ta chia sẻ với người nghèo, chúng ta đang chia sẻ cho chính Chúa - và chúng ta sẽ được một kho tàng trên trời (Luca 18:22).

Mặc dù lời Chúa mời gọi thật rõ ràng, nhưng không phải lúc nào chúng ta cũng dễ dàng trả lời câu hỏi: “Ai là người thân cận của tôi?” Nhưng Chúa Giêsu không yêu cầu chúng ta phải giải quyết vấn đề. Đúng hơn, Người kêu gọi chúng ta hãy đi vào mối tương quan với người thân cận mình, một thách đố lớn hơn nhiều.

Phẩm giá cuộc sống con người, nền công ích và tình liên đới thì hơn những lời nói suông, những câu đầu môi chót lưỡi. Chúng là đá tảng của những giá trị và hành động của chúng ta, những công dân tín hữu Công Giáo. Khi nhìn nhận phẩm giá gắn liền với con người, chúng ta trả lời câu hỏi “Ai là người thân cận tôi” một cách dứt khoát bằng một từ: Mọi người. Khi nói về công ích, chúng ta nhìn nhận mình được kêu gọi hãy yêu thương người thân cận -mọi người- như chính mình (Marcô 12:31). Hành động của chúng ta phải nhằm bảo đảm mọi người đều có quyền sống, quyền làm việc, quyền được hưởng những dịch vụ y tế căn bản và quyền được học hành căn bản. Hành động theo cách này, chúng ta đang liên đới -sống trong tương quan- với mọi người, bao gồm những người khác quốc gia, chủng tộc, văn hóa và sắc dân. Liên đới với người thân cận bắt đầu bằng việc lắng nghe và dẫn đến hành động. Khi xử sự như anh chị em với những người nghèo và những người bị bỏ rơi, chúng ta đang đồng hành với họ nhằm tìm kiếm giải pháp cho những vấn đề của họ, giải quyết những thách đố và dành cho họ vị trí xứng hợp trong cộng đồng chúng ta.

Kinh Thánh và giáo huấn xã hội của Hội Thánh Công Giáo làm thành chiếc la bàn tinh thần hướng dẫn chúng ta đưa ra những quyết định hành động cho công ích. Giáo huấn và truyền thống Công Giáo dạy chúng ta phải chú ý đến những lời Chúa Giêsu nói với các Tông đồ xin Người cho dân chúng ra về để họ kiếm thức ăn và chỗ trọ. Chúa nói với các ông: “Chính anh em hãy cho họ ăn” (Luca 9:12-13).

Vai trò và trách nhiệm của chính quyền

Kinh Thánh và giáo huấn xã hội của Hội Thánh Công Giáo còn làm nền tảng cho nhận thức của chúng ta về vai trò và trách nhiệm của chính quyền. Những giáo huấn đó hướng dẫn chúng ta trong việc bênh vực những người không được hưởng những quyền căn bản có được thức ăn và nơi trú ngụ, được chăm sóc y tế, có mức lương đủ sống và được học hành. Chúa Giêsu rõ ràng đã nhìn nhận quyền bính hợp pháp và những người lãnh đạo đã được đặt lên (Matthêu 17:25-27; 23:3; 22:21), và Người thẳng thắn đặt trách nhiệm cho những người làm lãnh đạo phải phục vụ công ích với lòng thương xót (Marcô 10:42-45; Matthêu 12:6-7). Thảm quyền và trách nhiệm của những viên chức công quyền trong việc mưu tìm công ích còn được giáo huấn xã hội của Hội Thánh Công giáo khẳng định. Có những việc được các cá nhân, gia đình, các giáo hội và tổ chức từ thiện giải quyết thì tốt nhất, nhưng có những vấn đề như tình trạng người vô gia cư, đói khổ, nghiện ma túy và bệnh tâm thần khi đã trở nên phổ biến đối với các cộng đồng, thì việc xã hội cùng hợp tác giải quyết những vấn đề này trở thành niềm mong mỏi chính đáng và hợp lý.

Quan niệm của Giáo Hội Công Giáo về công bình cho thấy sự quan tâm đặc biệt đối với người nghèo và trở thành một đòi hỏi đạo đức phải mưu tìm sự công bằng về kinh tế. Việc bảo đảm mọi người đều hưởng các dịch vụ y tế căn bản, cùng với nhu cầu có mức lương khá và cơ hội được học hành, là nội dung tiêu biểu chúng tôi không ngừng được nghe trong các phiên họp điều trần. Việc được hưởng những phúc lợi xã hội này cần phải được toàn xã hội đưa ra sáng kiến, kể cả những dịch vụ do các cơ quan và tổ chức tư nhân cung cấp. Chúng tôi chân thành tri ân Tiểu bang Washington đã đề ra các chương trình và dịch vụ nhằm xóa đói giảm nghèo, làm vơi những khốn khó và bảo đảm cho những người đang sống trong nghèo khổ được hưởng những quyền căn bản của con người. Tuy nhiên, thật không may khi tiền thu thuế bị sút giảm, thì những trợ cấp thiết yếu bị cắt giảm hoặc loại bỏ trước tiên. Chúng tôi không có ý nêu lên quyết sách cụ thể, nhưng chỉ đề nghị một nền tảng đạo đức cho việc xác định các chính sách công có phục vụ sự công bằng hay không (nghĩa là, các chính sách có phục vụ người dân hay không).

Những cuộc họp lắng nghe điều trần đã cho chúng tôi thấy rõ tình cảnh những người sống trong nghèo khổ tại tiểu bang chúng ta đang tiến đến tỉ lệ ở mức độ khủng hoảng. Đồng thời, chúng tôi càng ý thức thêm rằng chỉ cần một sự trợ giúp nhỏ cũng tạo nên khác biệt lớn. Chúng tôi đã nói chuyện với nhiều người đang gặp trở ngại hàng đầu trong việc thoát khỏi nghèo khổ là thiếu nhà ở an toàn. Chẳng hạn, chúng tôi đã nghe Thomas, một người xuất thân từ một gia đình tốt nhưng “đã trở thành hư hỏng” sau khi cha anh qua đời lúc anh 20 tuổi. Sau khi bị kết án và ở tù một thời gian, anh sống lang thang. Nhưng rồi, anh kể, từ khi tìm được chỗ ở, thì “Đó là nơi mọi sự bắt đầu thay đổi.” Anh trở lại trường, bắt đầu học lớp dạy nghề, mãn khóa và hiện đang làm cán sự xã hội tại một nhà tạm trú. Những câu chuyện tương tự đã cho chúng tôi tin rằng việc

i Sự sống con người là thánh thiêng. Phẩm giá con người là nền tảng cho nhận thức của xã hội về đạo đức. Xét theo khía cạnh đạo đức, không bao giờ có thể chấp nhận việc xâm hại những người vô tội. (Huấn luyện lương tâm cho các công dân tín hữu, số 44)

ii Công ích là “toàn bộ những điều kiện của đời sống xã hội cho phép con người, tập thể cũng như mỗi cá nhân, có thể đạt tới sự phát triển toàn diện của mình một cách đầy đủ và dễ dàng hơn” (Vui mừng và Hy vọng, số 26). Quả thật, công ích có thể được hiểu là khía cạnh xã hội và cộng đồng của sự thiện luân lý. (Toát yếu Học thuyết Xã hội của Giáo Hội, số 164).

iii Sự liên đới làm nổi bật một cách đặc biệt bản chất xã hội gắn liền với con người, sự bình đẳng của mọi người về phẩm giá và quyền lợi và con đường chung của các cá nhân và các dân tộc hướng đến sự hiệp nhất ngày càng cao hơn. Trên hết, phải nhìn sự liên đới trong chính giá trị của nó như một đức tính luân lý xác định trật tự của các định chế. Dựa trên nguyên lý này, cần phải làm tan rã “các cơ cấu của tội” (Quan tâm đến thực tại xã hội, các số 36, 37) vốn chi phối các mối tương quan giữa các cá nhân và các dân tộc. (Toát yếu Học thuyết Xã hội của Giáo Hội, các số 192-193).

chúng ta theo đuổi những sáng kiến xã hội nhằm xóa đói giảm nghèo phải bắt đầu bằng việc bảo đảm có đủ kinh phí cho những dịch vụ xã hội thiết yếu như nhà ở, nhờ đó những người như Thomas mới vươn lên được.

Cầu nguyện và hành động

Nhan đề của thư mục vụ này là câu hỏi của người thông luật đặt ra cho Chúa Giêsu: “Ai là người thân cận của tôi?” (Luca 10:29). Để trả lời, Chúa Giêsu kể dụ ngôn Người Samaria Nhân hậu, rồi hỏi: “Ai trong số những người này... theo ý ông, là người thân cận của người bị cướp đánh?” Chúa Giêsu không nói đến nạn nhân trong câu hỏi của Người, mà đi thẳng vào sự chú ý của thầy thông luật -và cả chúng ta nữa- đối với những người đã gặp “người thân cận” trong lúc khốn khó. Khi thầy thông luật trả lời: “Đó là người đã đem lòng thương xót mà cứu chữa anh ta”, Chúa Giêsu đã đưa ra cho chúng ta một lệnh truyền dứt khoát: “Hãy đi và làm như vậy.”

Chúng tôi đã nghe, đã cầu nguyện và suy tư về những điều đã nghe, chúng tôi, các giám mục, một lần nữa xem xét câu trả lời của mình trước những câu hỏi được nêu lên từ rất nhiều người đang sống trong nghèo khổ tại một tiểu bang giàu có. Nhìn những gương mặt và nghe tiếng nói của những anh chị em đang sống trong nghèo khổ, chúng ta được kêu gọi liên đới với họ. Chúng ta được yêu cầu xem lại cách nhận thức và giải quyết vấn đề. Thánh Kinh và giáo huấn xã hội của Hội Thánh Công Giáo đem đến cho chúng ta sự hướng dẫn đáng tin cậy trước những vấn đề khó khăn và tìm ra giải

pháp. Do đó chúng tôi đã ẩn hành các tài liệu nhằm giúp các tín hữu và các giáo xứ Công Giáo đối phó với tình trạng nghèo khổ tại tiểu bang chúng ta và tìm phương cách giúp các cộng đoàn dân Chúa hành động nhằm làm vơi những đau khổ và ủng hộ sự thay đổi.

Để kết luận, xin anh chị em cầu nguyện cho chúng tôi. Cầu nguyện cho những người đang sống trong nghèo khổ. Cầu nguyện cho các cá nhân và tổ chức đang thực hiện đức ái đối với người nghèo đói, người vô gia cư và tất cả những người không được đáp ứng những nhu cầu căn bản và không được tham gia đầy đủ vào xã hội. Cầu nguyện cho những người đang cố gắng vượt qua vòng luẩn quẩn của đói nghèo. Cầu nguyện cho nhà đương cục của chúng ta, những người đang gánh vác trọng trách thiết lập sự công bằng kinh tế đích thực cho các công dân của tiểu bang.

Cùng với thư này là lời cầu nguyện đặc biệt của chúng tôi dành cho các gia đình và giáo xứ, đồng thời chúng tôi xin tất cả các môn đệ của Chúa Giêsu hãy cảm tạ về mọi hồng ân chúng ta đã nhận lãnh tràn trề từ bàn tay Chúa. Chúng tôi mong rằng, qua lời cầu nguyện, chúng ta sẽ được Thiên Chúa hướng dẫn để biết hành động trong sự liên kết với những người thân cận chúng ta, những người không được chia sẻ trọn vẹn những ân huệ cuộc sống.

Chúa Giêsu dạy chúng ta cầu nguyện. Người còn truyền chúng ta phải hành động (Matthêu 7:21). Mong sao chúng ta luôn cầu nguyện và hành động nhân danh Người để xúc tiến việc mang lại công ích cho những người lân cận chúng ta, cho gia đình chúng ta -cũng chính là gia đình của Chúa.

+

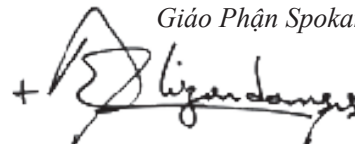
Tổng Giám Mục J. Peter Sartain
Tổng Giáo Phận Seattle

+

Giám Mục Joseph J. Tyson
Giáo Phận Yakima

+

Giám Mục Thomas A. Daly
Giáo Phận Spokane

+

Giám Mục Phụ Tá Eusebio Elizondo, M.Sp.S.
Tổng Giáo Phận Seattle

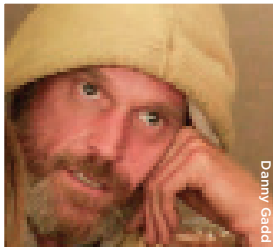
Stephen Brashers

Danny Gadd

Danny Gadd

Danny Gadd

Danny Gadd

LỜI NGUYỆN CỦA CỘNG ĐOÀN TÍN HỮU

Lạy Cha từ ái và giàu lòng thương xót,

Chúng con cảm tạ Cha đã ban cho chúng con các hồng ân sự sống, gia đình và đức Tin.

Nơi Thánh Tử Giêsu, Cha mời gọi chúng con nhìn nhận mọi người đều là anh em, chị em, thân cận của chúng con.

Xin Cha mở mắt cho chúng con để nhìn ra những người sống trong cảnh nghèo khổ như Cha đang nhìn thấy họ.

Xin Cha dạy chúng con biết đem lòng yêu thương săn sóc của Cha mà bao bọc những người đang tìm nơi trú ngụ, đang mong được chữa bệnh và đang cần cơm ăn.

Xin cho chúng con biết hăng hái bảo vệ quyền được sống, được làm việc và học hành.

Xin dẫn đưa chúng con bước vào con đường mới để liên kết với anh chị em di dân và những ai đang sống bên lề.

Xin Cha ban Thần Khí khích lệ chúng con gặp gỡ những người thân cận đang túng thiếu.

Xin cho chúng con biết hành động trong tinh thần cộng đoàn đức tin, trong việc chế ngự cảnh đói nghèo và ủng hộ sự thay đổi, để gia đình nhân loại được nên vững mạnh.

Chúng con cảm tạ Cha đã rộng tay ban cho chúng con mọi ơn phúc dồi dào.

Chúng con cậy trông Cha, là Đấng hằng ở cùng chúng con, ban mọi ơn lành cho chúng con đang cùng nhau làm việc cho nền công ích.

Chúng con cầu xin Cha, nhờ Chúa Giêsu Kitô, Con Cha, là Đấng hằng sống và hiển trị cùng Cha, trong sự hiệp nhất với Chúa Thánh Thần, đến muôn thuở, muôn đời. Amen